

Mīlestības vēstules pili

Ceturtdienas vakarā pie Pelču pils veidojās gara, gara rinda: te mūs vietējie ļaudis aicināja uz Lēģendu nakti.

Saieta dalībnieki izveidoja vairākas grupas un, atskanot skolas zvanam, stingrā kārtībā mainīja telpas, kurās paciemoties. Pārsteigumu bija daudz. Pils balkons bija pārtapis par deju zāli – tur kungs un dāma mūzikas pavadijumā smalki dejoja, viņiem piebiedrojās arī viesi. Bēniņos dega sveces, un zīlniece noslēpumainā balsī stāstīja, ka viņa nevar zināt visu. Bet šo to zināja gan. Piemēram, to, kas jādara, lai cilvēks būtu laimīgs. Septembrī vajagot aiziet uz kaimiņa dārzu, paņemt tur vienu burkānu un apēst. Ja kaimiņš notiekošo redz – laime lielāka. Ja kaimiņam burkānu nav, vajag viņam tos aiznest kaut podā un tad iet, paņemt un apēst. Bet, ja nu galīgi nav ne kaimiņu, ne burkānu, jāiet pēc tiem uz veikalu – tikai ne savā, bet blakus ielā. Citā telpā mūs sagaidīja daiļā pianiste, bet vēl citā – īsts kino. Uz mirkli pili bija

pat iekārtots fotosalons: vispirms vajadzēja fotografēties ļoti nopietnām sejām, pēc tam driksteja arī smaidīt. Visi, kas grib redzēt bildes, tā svar atrast Pelču bibliotēkas feisbuka lapā. Ak, jā, un vēl taču visi gāja uz Pelču avotiņu, kur gaidīja bruņinieks. Lai kļūtu par īstu bruņinieku, vajadzēja nomazgāt muti avota ūdenī. Un vai atceries, cik grūti bija aizmidzināt baronu – pasakas bija jāstāsta un šūpuļdziesmas jādzied. Bet pagrabā baltā dāma vispirms stāstīja lēģendas par Pelču pili, bet pēc tam pārbaudīja, cik uzmanīgi viņas stāstīto klausījušies. Bet pils priekšā visus sagaidīja zirgs, turklāt gana runīgs. Lika izveidot karieti un apbraukt apkārt pilij, pa ceļam saskaitot pils logus, durvis un skursteņus. Bet bija vēl kas. Katrs ņēma rokās spalvu, mērcā to tintē un rakstīja mīlestības vēstules kādam nezināmam saņēmējam. Visi, kas vēstules rakstīja, saņēma tās piektdienas rītā sarkanā pastkastē.

Tā bija ļoti, ļoti, ļoti jauka Lēģendu nakts!

Lolita

Dienas tēma

Krustceles

To, kas ir izvēle krustcelēs, gluži fiziski var saprast, apmaldoties mežā. Ja tā godīgi, es, būdama aizrautīga ogotāja un sēņotāja, mežā apmaldos uzreiz: tikko tajā ieeju. Un pat tad, ja man kādreiz šķiet, ka šoreiz neesmu apmaldījies, galu galā izrādās, ka tomēr esmu. Tad eju, eju, un beidzot: ceļš! Priecīga uzeju uz tā, ej, īsti nezinot, uz kuru pusi doties, bet te: krustceles. Tā tik vēl trūka! Tā vietā, lai saprastu, eju pareizajā vai nepareizajā virzienā, tagad tiek piedāvāti vēl divi varianti. Un tas ir brīdis, kad saprotu: nav nemaz tik labi, ja dzīve piedāvā pārāk daudz izvēļu.

Tā ir liela laime: atrast īsto ceļu iespējami ātri un nenonākt atkal jaunās un jaunās krustcelēs. Uzreiz saprast, kādu profesiju izvēlēties. Uzreiz atrast īsto cilvēku, ar kuru kopā veidot ģimeni. Uzreiz atrast īsto mājvietu un tajā iestādīt īstos kokus īstajā vietā, lai tie nav jāpārstāda jau pēc gada un tad otrreiz vēl pēc gada. Uzreiz atrast savus garīgos ceļus – nemeklēt tos caur un caur vēl un vēl kāda ieteiktajā virzienā. Tas viss it kā ļoti vienkārši skan, bet patiesībā: ai, cik sarežģīti!

Ja man jautātu: kā krustcelēs saprast, uz kuru pusi doties, es atbildētu apmēram tā: jādara tā, kā jūt. Reiz, kad man bija saslimis puika un daktere nevarēja noteikt diagnozi, viņa jautāja man – mammai: kā jūs domājat, kas viņam ir? Varētu taču domāt: viņa ir speciāliste, viņai jāzina. Bet viņa bija krustcelēs. Tādēļ pajautāja man – mammai: cilvēkam, kas nevis zina, bet jūt.

Lolita

Sestdiena, 30. jūlijā

TĒMA – CEĻASOMA

No 7.00 Makšķerēšana – pie Ulda Pelčera viņa zivju dīķos

8.00-9.00 Celšanās, rīta modināšana

9.00-9.30 Brokastis

9.30-10.00 TV, informācija, dienas tēma, jubilāru sumiņāšana skolas 3.st. zālē

10.15-12.45 Rīta ievirzes

13.00-14.00 Pusdienas

14.00-16.00 Pēcpusdienas ievirzes

14.00-16.00 3x3 padomes sēde pils priekšā

15.00-16.00 Izstāžu iekārtošana pils parka estrādē

16.00-18.30 Tirdziņš pils parka estrādē

16.30-17.30 Koncerts pils parka estrādē

17.30-18.30 Leļļu teātra ievirze aicina uz izrādi "Ceļojums Visumā" (notiks vairākas reizes)

18.30-19.30 Vakariņas

19.30-21.00 Noslēguma vakars jaunās skolas 3.st. zālē

21.00 Vakardziesma. Vakara pasaciņa

22.30-23.30 Danči mazajiem parkā

23.30... Danči no 14 gadiem parkā; nikšana pili

Svētdiena, 31. jūlijā

TĒMA – MĀJUPCEĻŠ

No 7.00 Makšķerēšana – pie Ulda Pelčera viņa zivju dīķos

9.00 Celšanās, rīta modināšana

9.30 Brokastis

10.30 TV, informācija, dienas tēma, jubilāru sumiņāšana skolas 3.st. zālē

11.00 Saieta analīze

12.00 Noslēgums pils parkā

13.00 Pusdienas

14.00 Izbraukšana

16.30 Ierašanās Rīgā

Notikums

Rīt tā būda rūks!

Rīt Noslēguma koncertā mūs gaidīs īsta teātra izrāde.

Teātra ievirzes uzvedums saucas "Lai tā būda rūc!", tās autors ir Uldis Siliņš. Viņš kopā ar Intu Ūbeli vada arī režiju. Uzvedums sastāv no vairākiem humoristiskiem skečiem, kas uzvesti gadu skrejā gan Austrālijā, gan ASV. 1990. gados Latvijas TV rādījusi viņa lugas "Vēstules no dzimtenes" un "Zem Dienvidu Krusta" (Dienvidu Krusts ir Austrālijas zvaigznājs). Viena no Ulda lugām ir obligātā lasāmviela Latvijas Universitātes baltu filologu studentiem. Siliņš, paklausot uzaicinājumam, sarakstījis lugas divām Austrālijas latviešu kultūras dienām, Rietumkrasta Dziesmu svētkiem Portlandē un humoristiskus uzvedumus PBLA Dziesmu dienām Gotlandē un Minsterē, DV dienām Anglijā un citur. Uldis Siliņš ir sarakstījis vairākus kultūrvēsturiskus darbus, no kuriem "Dziesmai vieni gala nava" ievietots Kongresa bibliotēkā, kas ir lielākā bibliotēka ASV. Latviešu autoru tur ir ļoti maz.

Inta Ūbele jau divdesmit piecus gadus ir Jēkabpils Tautas teātra režisore.

Teātra repertuārā ir gan latviešu, gan ārzemju dramaturģija. Spēlēts ir mājās Latvijā un citviet pasaulē. "Teātra vērtības ir spēles prieks, radošs process, teātra gēns un dullums, kas mūs visus vieno," saka Inta. Viņas vakari pieder teātrim, bet dienas – kultūras pārvaldei.

Rīt, sestdien, 3x3 izrādi rādīs šādi aktieri: Zane Kuške, Dārta Cīrule, Katrīna Zeltiņa, Dace Kokareviča, Monvīds Rozenbergs, Inese Liedskalniņa, Aigars Bokalders, Ainārs Grīnvalds, Inese Grīnvalde, Indra Šmite, Adrians Pontvik Zvejnieks, Iveta Dovāne, Ance Grīnvalde, Elza Miezīte, Ēriks Zeps, Daina Kuple.

Uldis

Taps Latvijas smilšu tornis

Krāsaino smilšu spēļu ievirzes vadītājas Diāna un Līga aicina visus Pelču 3x3 saieta dalībniekus veidot Latvijas krāsaino smilšu torni.

Visiem, kas grib piedalīties, jādodas uz skolas 1.stāva vestibulu rīt, sestdienā, no pulksten 12. Katrs varēs izvēlēties

dažādu krāsu smiltis un iebērt tās lielā stikla traukā. Turklāt lielajā traukā būs vēl otrs – mazāks trauks, kurā nometnieki aicināti ievietot savus vēlējumus – Latvijai, sev vai kādam citam. Smilšu torni beigsim bērt pirms vakariņām, to dāvināsim 3x3 kustībai.

Lolita

Sludinājums

Pēc leģendu nakts pilī firsts Michaels fon Līvens, saldo miega dziesmiņu iemīdzināts, beidzot ir dabūjis labi izgulēties un ļoti labā garastāvoklī no rīta esot devies uz savu slepeno mantu krātuvi, vai ledus pagrabu, un ir uzdāvinājis tieši

mūsu komandai dārgumu kasti. Kas tur gan varētu iekšā būt?

Piektdien pēc brokastīm aicinu visus mūsējos un visus mūsu atbalstītājus, kas mums palīdzēja ar dziedāšanu, satikties lapenē pretim skolai, lai sadalītu dārgumus.

Jūsu komandas vadītājs Māris fon Matrevics

Pelču 3x3 ģimenes

Rucaviete Mārīte Ģirne saietā ir ar mazmeitu Evelīnu un mazmazmeitu Elizabeti Sofiju. Meitenes dzīvo galvaspilsētās – Evelīna Viļņā, Elizabete Sofija Rīgā. Vecmāmiņa priecīga, ka var ar viņām pavadīt nedēļu Pelčos kā ceļu krustpunktā.

Oma – tā viņu ģimenē dēvē – ir medīķe. Būdamā pensijā, turpina strādāt Rucavas bērnudārzā par medicīnas māsu. Mazmeita iestājusies koledžā un mācīsies grāmatvedību. Tā kā beigusi mākslas skolu, saietā izvēlējusies gleznošanas ievirzi. Mazmazmeitai deviņi gadi, viņa tāda ūdenszāle, ka pazūd nodarbēs tūlīt pēc ēdienreizēm.

Mārīte apmeklē Politiku un darbojas Latviskās virtuves ievirzē. „Taisījām slaveno Rucavas balto sviestu, nesanāca. Dabūju zvanīt uz Rucavu meistarei, viņa stāstīja, kā jādara, bet vienalga nesanāca. Sviests blodiņa jāpeldina ūdenī, varbūt tas bija par siltu?” prāto oma. Viņa līdzī atvedusi trīs melhiora saktas, ko lūdza metālkalējam nospodrināt. Rotas esot simtgadīgas, mantotas no vecvecākiem. Tās spraudis pie tautas tērpa daudzīnājumā.

Kīnu ģimene ir no ASV, Čikāgas.

Visiem sveiciens no Tupešu Māras! Aija ir viņas meita, Ēriks – znots, Audris (5), Māra (7) un Krišs (9) – mazbērni. Aija audzina bērnus un strādā starptautiskā izglītības programmā, dažādās valstīs māca skolotājus. Viņa atvēra pirmo pilna laika latviešu bērnudārzu Amerikā – „Stariņu”. Ērika maizes darbs ir IT jomā, viņš rada aplikācijas medicīnas nozarei. Ar otru kāju ir mūzikas un teātra pasaulē. Sastrādājas ar komponisti Lolitu Ritmani, ir Čikāgā dibinājis grupu, kas

spēlē latviešu mūziku dažādām paudzēm, darījis vēl un vēl.

Visi Kīni dzimuši Amerikā, un ģimene pieliek lielas pūles, lai saglabātu latvietību. Bērni apmeklē latviešu skolu, visi piedalās 3x3 Garezerā, katru otro vasaru brauc uz Latviju. Pelčos ieradās no „Īkšķiņu” nometnes Silenē pie Baltkrievijas robežas, no šejienes brauks uz Garezeru. Aija ar vecākiem 3x3 bijusi jau no bērna kājas, arī latgaliešu kāzās saietā Višķos. „Man pietrūkst mammas, viņai tagad – Latvijas,” saka Aija.

No Sēlijas atbraukuši Aina Ābele, viņas znots Jānis Apinis un mazdēls Ervīns Apinis. Aina ir pensionāre, Jānis – laikraksta “Brīvā Daugava” redaktors, Ervīns – students. Ainai ir draudzīga ģimene – trīs bērni, astoņi mazbērni. Sēlītes bagātība ir silta sirds un dzīvesprieks. Viņa aizkustināta līdz asarām par trīsreiztrīsnieku draudzīgajām attiecībām un ieviržu vadītāju pretnākšanu un rūpību.

“Dzīvoju Krustpilī, pilsētas centrā mājā. Man ir pirts – pie Daugavas jau citādi nevar, tāpēc eju tautas dziedniecības ievirzē pie Līgas. Šodien sējām pirtsslotas,” Aina smaida. Pastāsta, ka Ziemassvētkos, kad mājā pulcējas visa dzimta, pirti kurina virieši. Tad iedzer no ogām brūvētu šmakovku un runājas, runājas...

Viņa dzimusi Sibīrijā, Latvijā strādājusi dažādus darbus, vienmēr bijusi cilvēkos un prot viņos saskatīt labās īpašības. Aina ir viena no Latvijā pirmajām sievietēm, kas ieguva ieroču pārvietošanas atļauju. Viņa rāda meitas pārļotu rotu, kas atgādina aci. „Kāpēc zilīte melna? Tāpēc, ka pasaule ir balta un sliktā tajā tik maz, cik vienā acī,” viņa saka.

Agrita

Paldies kolēģim akordeonam

Ēriks Zeps, ko visi pazīst kā puisi ar akordeonu, par sevi saka: "Man ir 23 gadi. Esmu pārliecināts Auns."

Kāds ir tavs izglītības ceļš mūzikā?

Esmu profesionālis. Šobrīd jau ceturto gadu studēju Mūzikas akadēmijā etnomuzikoloģiju. Tā ir nozare, kas pēta dažādu tautu tradicionālo mūziku, piemēram, tautasdziesmas, to vietu mūsdienu mūzikā. Kad pabeigšu studijas, būšu etnomuzikologs un varēšu darboties trīs virzienos: pētniecības, pedagogijas un skaņtves. Mani vairāk saista tie pēdējie divi.

Šobrīd Rēzeknes Mūzikas vidusskolā esmu tradicionālās mūzikas nodaļas vadītājs un skolotājs. Izbaudu darbu ar 1., 5., 6. klasi un vidusskolu. Pirmšus noganīt ir vienkārši šausmas – viņi jebkurā brīdī var izdomāt, piemēram, kauties. Nodarbībā man ir puse no klases – 15, bet, ja būtu visa klase, man jau tagad būtu sirmi mati. Ārprāts!

Man tuvāki, protams, ir vidusskolēni. Kā skolotājs es esot stingrs un prasīgs, man patīk visu vadīt ar humoru, taču uz galvas kāpt arī skolēns man nedrīkst, sava vieta jāzina katram.

Mans pamatinstruments ir akordeons, bet diploms par tā spēli nav: apguvu skolā ar mūzikas novirzienu. Toties ir diploms par ģitāru un klavierēm. Pēc skolas ģitāru ilgi neņēmu rokās. Ja līdzīgi ir vēl kādam, tad tā ir pedagoga vaina.

Katram profesionālim ir savs instruments. Kāds ir tava akordeona stāsts?

Pirmais bija krustmātes bērnības akordeons, šķiet, baltkrievu ražots instruments. Tagad man jau divus gadus ir "Excelsior" firmas akordeons, ko mīļi devēju par Ekselīti. Ir normāli, ja ar instrumentu ir tuvas attiecības. Pēc koncerta tam pasaku paldies – kā jau kolēģim. Ekselītis ir manas dvēseles ārējais veidols.

Satikāties abi visai interesanti. Iepriekšējo akordeonu man nozaga – mašīnu uzlauza un no bagāžnieka paņēma tikai instrumentu un neko, neko citu. Protams, ziņoju policijai. Viņi prasīja, vai man nav kāds ienaidnieks, jo ļoti divaini tas viss izskatījies. Tas bija man smags posms.

Ekselīti sākotnēji biju redzējis internetā – domāju: jā, šādu es gribētu. Biju Berlīnē

divas nedēļas ar koncertiem. Devos uz mūzikas veikalu, kur ar pārdevēju iedzērām kafiju, pastāstīju, kādu instrumentu es gribu. Viņš klausās, klausās, tad saka: "Man ir viens padomā." Aiziet un atnes... manu internetā nolūkoto Ekselīti! Tā mēs satikāmies. Esmu ar to tik ļoti saaudzis, ka pat nakti gulot spēlēju – ar rokām pa ribām. Akordeonu izjūtu ķermeniski un uz sava ķermeņa varu parādīt, kur atrodas kurš taustiņš.

Tu esi izskatīgs puisis, nometnes meitenēm ir jautājums: vai tu esi brīvs?

Jā, esmu brīvs puisis, jo pašlaik galīgi nav laika attiecībām. Ir tā, ka Rīgā esmu divarpus dienas studējot, bet Rēzeknē divarpus dienas strādājot. Mēnesi nobraucu 2000 km. Turklāt vēl koncerti pa visām malām. Nu, kur tur meitenei vieta!?

Kas ir tava ģimene?

Par savu ģimeni es saucu desmit cilvēkus, bet vispār mēs ar mammu esam divi. Viņa ir anestezioloģe reanimatoloģe. No mammas esmu iemācījies nest darbu. Ja prot nest pareizi, tad tas nav grūti. Ir jābūt ekstāzes sajūtai par to, ko cilvēks dara. Vienu brīdi gan biju par daudz ieskrējies, bija pat tāda pārslodze, ka nedēļu gulēju gultā pie sistēmām un mamma mani ārstēja. No tā laikā sāku piebremzēt.

Tu esi devējs. Vai sanāk arī atpūsties?

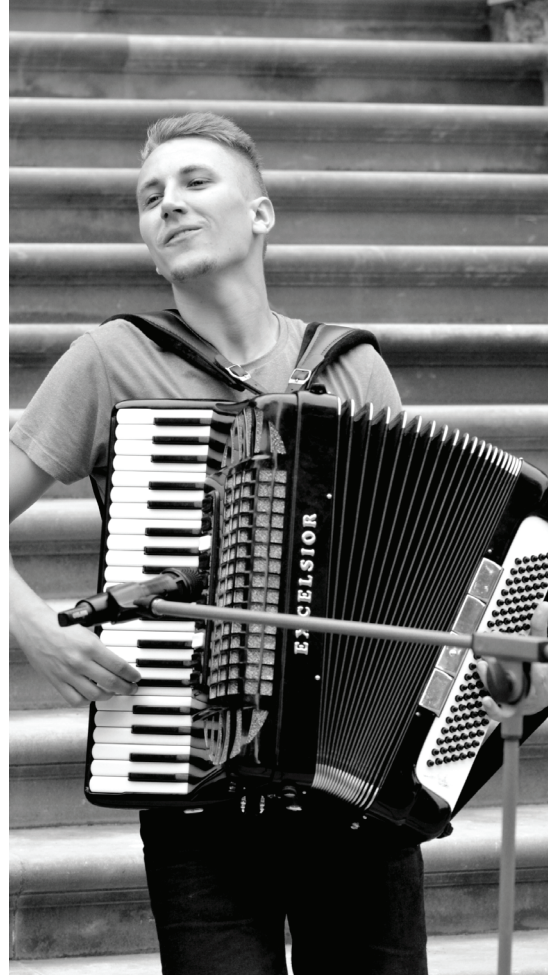
Spēlējot citiem, dodu, bet arī paņemu, piemēram, emocijas no publikas. Daudz gūstu arī no konkrētiem cilvēkiem, ko saucu par saviem spēka cilvēkiem, saviem grandiem.

Kādreiz piedalījos teātra sportā, patīk ceļot. Man patīk Vācija, jo tur viss tāds sakārtots, strukturēts, sistematizēts – man pašam tā patīk dzīvot, tāpēc skolas darbā nav problēmu ar dokumentiem un plāniem.

Dažreiz prieka pēc paskrienu, tas palīdz izturēt slodzi uz skatuves. Jādomā, lai nesatraumētu pirkstus, tāpēc, piemēram, volejbols nav man. Sporta vietā man ir akordeons. Trenēju bicepsus – kreisais lielāks nekā labais, jo jāvelk plēšas.

Ar ko tu kopā koncertē?

Darbojos postfolkloras grupā "Rikši". Esam pieci cilvēki, kas spēlē un dzied: trīs puisi un divas meitenes. Ideāls cilvēku skaits, lai varētu sasēsties mašīnā

un ar visiem instrumentiem aizbraukt uz koncertu.

Izveidojāties no folkloras kopas "Vīteri". Mūsu mīlestība pret kopā būšanu un folkloru bija tik liela, ka iedarbojās plāns no augšas, apstākļi saslēdzās un tapa "Rikši". Nosaukumu izvēlējāties it kā apzināti – vajadzēja, lai raksturo mūs, lai tas labi skan gan latviski, gan latgaliski. Šķīrām tautasdziesmu grāmatu, kādā brīdī teicām "stop", ar pirkstu velkot, kaut kur apstājāties – tas bija vārds "rikši".

Cik dziļi tev ir latgaliskais?

Esmu Latgales patriots. Par tādu es kļuvis palēnām. Vēl pamatskolas gados kautrējos par akcentu. Mērķtiecīgi skaudu to ārā, veidojot savu izrunu ar maksimāli stieptu intonāciju. Izdevās. Latgaliski es runāju Varakļānu izloksnē, tur ir ļoti latgaliska vide. Rēzeknes izloksnē daudz krieviskā.

Kāda ir tava 3x3 pieredze un tajā gūtās atziņas?

Esmu šeit trešo reizi. Kāds "Rikšus" bija ieteicis Edžum Krūmiņam. Par 3x3 bija visai attāli dzirdējis, braucot uz Priekuli 3x3, zināju tikai to, ka būs jāspēlē danči. Tagad izskatās, ka esam te uz palikšanu.

Jā, dienas ritmu neizbaudām, bet te satiekam folkloras cilvēkus: kā saka, dabūjam savu.

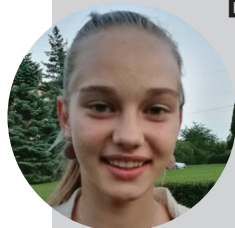
Man 3x3 patīk atvērtība starp cilvēkiem, dažādās intereses, kopības sajūta un došana.

Iveta

Gribam zināt!

Kas jauns ievirzēs?

Dārta:

Mēs Skatuves runas ievirzē iepazīstam elpošanas, vibrācijas un vārdu izrunas noslēpumus. Šīs zināšanas vajadzīgas, lai varam deklamēt lielas publikas priekšā, skaidri runāt un lai mūs sadzirdētu. Sākotnēji es no šīs ievirzes gaidīju to, ko daru skolā: runājam dzejoļus un tamlīdzīgi, taču šeit ir pilnīgi citādāk. Te ir dažādi izrunas, sejas muskuļu un citi vingrinājumi - tas man ļoti patīk un palīdz. Ir progress. To es jūtu! Man patīk strādāt ar Jurgī. Viņš ir lielisks! Es, protams, dievinu visus aktierus un gribētu līdzināties viņiem.

Inga:

Par ūdeni Spēka avotu ievirzē nerunājam. Runājam par dzīvi, attiecībām. Par to, kur varam smelties spēku dzīvei, ikdienai, spēku izturēt visas problēmas. Te var atklāt jaunas zināšanas, pētīt, kas var būt šis avots: mūzika, dzeja, saruna ar draugiem, lūgšanas, meditācijas, rituāli, grāmatas - katrs atrod savu. Mūsu ievirzes vadītāja Aloīda ir ļoti mierīga, nosvērta un dziļa personība. Viņa savus spēka avotus ir atradusi un nu dalās ar citiem.

Andrejs:

Mums – «Vilku mācībai» – karu pietēica «No puikām par vīriem» ievirzes puīši. Viss sākās ar to, ka viņi sagūstīja vienu no mūsu puīšiem. Pēc tam jau mēs metāmies taisīt slazdus un mums izdevās sagūstīt arī vienu viņējo. Tad pretinieki sagūstīja mani un piesēja pie koka, prasot atbrīvot viņu biedru. Man šķiet, ka nākamajās dienās mēs izdomāsim jaunas stratēģijas, kā vieniem otru sagūstīt. Katrā ziņā, Vilki turpmāk būs gatavi un trenēti. Mums būs izstrādāta stratēģija nākamajām cīņām, taču es neteikšu, kāda tā ir, lai viņu spiegi to neuzzinātu.

Apvārsnis

Zinātne ir apbērēta

Ceturtdien Apvārsnī viesojās Latvijas Organiskās sintēzes institūta vadītājs, akadēmiķis, Mildronāta izgudrotājs Ivars Kalviņš.

Zinātnieks pēc izglītības ir ķīmiķis. Vairāk nekā 20 pēdējos gadus viņš strādā jaunu zāļu izgudrošanā – medicīnas ķīmijā. Sāka teorētiskajā organiskajā ķīmijā, savu pirmo disertāciju veltīja degvielai. Tā kā bija izslēgts no komjaunatnes, viņš nevarēja palikt universitātē un kļuva par mācītājspēku. Aizgāja uz Organiskās sintēzes institūtu, tur strādā kopš 1969. gada, strauji kāpjot pa karjeras kāpnēm līdz institūta direktora amatam.

Šodien Latvijā zinātne ir bada maizē – valdība šai nozarei piešķir smiekla naudu. Lai zinātne ne tikai pastāvētu, bet attīstītos, tā bija spiesta no situācijas, kurā atradās uz ceļiem, pati saviem spēkiem pamazām celties. Un te nu galvenie bija gudri cilvēki, zinātnieki. "Šodien esam atjaunojuši likvidēto biopētījumu nodaļu, mums ir modernākais centrs visā Baltijā, apgādāts top-top. Kā tas izdevās? Arī tajā laikā, kad bijām pilnīgi uz ceļiem, 25% no nopelnītā ieguldījām attīstībā. Pirkām aparātūru, ieguldījām cilvēkresursu attīstībā. Tā mēs esam nostājušies uz abām kājām un goda piedestāla, jo no pirmajām piecām vislielākajām farmācijas firmām trīs ir mūsu klienti jaunu zāļu izstrādē," stāstīja zinātnieks.

Ivars Kalviņš šīs dienas situāciju Latvijas zinātnē raksturoja ar vārdu "apbērēta". Darba alga samazināta par 85%,

jaunie cilvēki "paceļ cepuri" un ir prom. "Neesam saņēmusi nevienu centu no Eiropas naudas, kam vajadzētu būt pieejamai jau divus gadus. Mēs zinām, ka tā būs, un uzkrājam vairāk nekā divus miljonus pašu nopelnītas naudas, joprojām maksājam tā saucamos iekšējos grantus saviem zinātniekiem, lai viņi saņemtu tādu pašu algu līdz tam brīdim, kamēr būsīm brīvi no jebkāda valsts atbalsta. Pētījuma rezultāti ir tādi, ka zviedriem uztaisījām jaunu pretiekaisuma vielu ar tādām īpašībām, ka viņi pārdeva mūsu izstrādājumu vāciešiem par 250 miljoniem eiro. Uztaisījām vāciešiem tehnoloģiju un palīdzējām veikt kliniskos pētījumus pirmajam Alcheimera slimības ārstniecības līdzeklim. Šī produkta pārdošanas apjoms ir divarpus miljardi dolāru gadā. Uztaisījām Belinostatu, ko mūsu pasūtītājs pārdeva par miljonu dolāru, un esam uztaisījuši jauno paudzi Mildromātam, kurš ir daudzkārt aktīvāks, un projekta vērtība vien būtu daži simti miljonu dolāru... Kur vēl tehnoloģijas, ko izstrādājam "Olainfarm", "Grindex" un citiem."

Agrita

Re, kā! Kurš te ir drosminieks?

Piektdienas rītā pie Zāļu sievas Līgas Reiteres pienākusi maza meitenīte un teikusi, ka viņai vajag palīdzību: esot jāatrod kapi, jo vajagot pārbaudīt, vai tur tiešām staigā Baltā dāma, kā tas ceturtdienas vakarā stāstīts Legendu naktī. Līga domājusi: kā lai palīdz – Legendu naktī viņa nebija un nezina arī to, kur ir kapi. Bet meitenīte turpinājusi: jāiet ir pusdienlaikā, jo Baltā dāma tur ir tikai tad. "Miļo stundiņ! Kad tad ir pusdienlaiks? No divpadsmitiem līdz

vieniem. Divpadsmitos mums vēl ir ievirzes, bet vienos ir pusdienas! Kad tad lai iet meklēt Balto dāmu?" Uz to meitenīte atbildējusi: "Bet mēs aizmuksim no ievirzes!" Kad Līgai meitenei prasījusi, kāpēc mazā uzrunājusi tieši viņu, meitenīte atbildējusi: "Jo tu esi Zāļu sieva – tu esi drosmīga, ar tevi man nebūtu bail." Līga pēc šīs sarunas domājusi: "Diez, kurš te ir drosmīgāks – Zāļu sievai vai bērns, kuram pietiek drosmes pienākt klāt un uzrunāt?"

Gribam zināt!

Kas jauns ievirzēs?

Dainis:

Pelču 3x3 Korim ir ārkārtīgi starojoša, pozitīva un kompetenta diriģente. Sanākušie dziedātāji tiešām pierāda, ka esam tauta, kas dzied. Ir tiešām ļoti jauki. Es pats esmu izskolojies komponists un Austrijā piecus gadus profesionāli vadījis kori, tā kā man pašam ir ļoti grūti nekustināt rokas it kā diriģējot kori, taču to slēpju aiz notīm, jo man ļoti, ļoti patīk dziedāt Vitas vadībā.

Guntis:

Šodien Politikas ievirzē politologs Ivars Ljabs par korupciju runāja. Izskatās, ka tomēr par daudz mūs šī problēma interesē, jo tās nemaz tik daudz nav, kā šķistu. Tā, vismaz, Ljabs apgalvoja. Viņam spēju gan piekrist tikai daļēji. Politikas ievirzi apmeklē pārsvarā vīrieši, taču ir mums arī tās īstās dāmas.

Monta un Armands:

Mēs veidojam ikriņus TV ziņās. Fotogēniskākos ļaudis laikam sastapām viņa ievirzē. Tur visiem tādi sarkani vaigi bija. Visi bija priecīgi, un pozitīvisms staroja.

Monta: Sarežģītākais ir montāža divos naktī. Dienā ir forši, jo visi noņemnieki ir atvērti, ir visādas lietas, ko var safilmēt. Bet, kad tas viss ir jāsaliek kopā divos naktī, tad ir grūti. Salīdzinot ar filmēšanu jebkur citur, 3x3 filmēt ir daudz foršāk - tu vari iet klāt cilvēkiem un viņi vienmēr ar tevi runās, būs smaidīgi. Un var prasīt vieglus jautājumus, nevis nopietnus kā darbā. Šeit nav rāmja, - tas ir forši, ka vari brīvi pūst ar idejām. Nav kaut kāds striktais rāmis, kurā jāiekļaujas.

Armands: Kad pa logu tu dzirdi vakara dziesmu vai kaut ko citu, un tu nevari tajā piedalīties - tas ir grūti. Man ļoti patīk tā spontanitāte, kādā strādājam. Parasti filmējot viss ir saplānots, bet šeit tā nav.

Dīvs

Ievirze

Cirvišpuikas un zobenzēni

Koka darbu ievirzes vadītājs Ēriks Oficiers ikdienā skolas puikas māca par galdnieka palīgiem, tāpēc darbs ar zēniem nav nekas svešs. Uz jautājumu "Kā jums te iet?" Ēriks atteic: "Karsti!"

Puiku esot par daudz, vecums ir ļoti atšķirīgs, katrs grib taisīt kaut ko citu, lai nav kā pārējiem. Darba sākumā nevar garantēt, ka beigās būs tas, kas bija iecerēts - te nav standartu: kas sanāk, tas ir.

Ievirzes dalībnieks Gusts Polis aplaimots acīm glāsta savu cirvi, kam esot arī brālis, un rokās saudzīgi tur laivu, kura sākumā bija iecerēta kā burinieks, taču laikam tomēr būs "Titāniks" ar trim skursteņiem. Gusts kādreiz nākotnē vēlētos uztaisīt kādu mēbeli, piemēram, krēslu.

Kārlis Miķelis Kazāks ir praktiski domājošs puisis: ir uztaisījis virtuves dēlīti tētim, jo mājas šefpavārs ir viņš. Garās sarunās ielaisties viņš nevar, jo jāpaspēj uzmeistarot kuģi, ko jūrā laidīs pie Liepājas jau parīt.

Otis Kārlis Vārna-Uskalis uzmaistarojis liku zobenu, top arī plauktiņš, uz kura var nolikt puķu podu, kādu nieku vai vienkārši sakrāt putekļus. Ievirzes vadītājs teic, ka Otim jau reizes piecdesmit liciēs, ka zobens ir pabeigts, bet Ēriks atkal un atkal atradis, ko tomēr vajag pielabot.

Ēriks Oficiers saka: "Būtu labi, ja ievirzē būtu tikai astoņi puikas, turklāt būtu dalījums vecumposmos: 7 - 9 gadus veci un 10 - 14 gadus veci zēni atsevišķi. Arī divas stundas ir daudz -

laiks jāsadala uz pusēm.

Te viss rūc, viss griežas, tāpēc ir ļoti jādomā par drošību. Man ir arī kaut kā jāierobežo vēlnes: sadalīju visus cirvišpuikas un zobenzēnos - atkarībā no tā, ko kurš grib. Es nevaru ucināties. Man jābūt prasīgam, es citādi nevaru."

Lielais lūgums pēc tēvu palīdzības Koka darbos ir vainagojies panākumiem - palīgā atnākuši četri tēti un viena mamma. Aivars Lapiņš, viens no palīgiem, izmantojot izdevību, arī ķēries pie kokapstrādes darbiem un veido kaut ko savām vajadzībām, kā saka, izmanto laiku lietderīgi.

Sports

Atrod paslēptu teikumu

Ceturtdienas vakarpusē stadionā bija sapulcēties ļaužu bariņš, lai piedalītos Ģimeņu orientēšanās sacensībās - pils un skolas apkārtnē atrastu apslēptu teikumu.

Cits ieradies sportiski sagērbies, dažas brunčos un ar kurbītēm. Pēc starta sākas joņošana pa visurieni, lai atrastu ne tikai bildītēs redzamos objektus, bet arī tajos paslēptus vārdus. Šis ir sacensības, tāpēc tad, kad vārds ir atrasts, vēl jātēlo, ka tas NAV atrasts, lai pārējie nemana. Vārdu sakot - sports un teātris. Kur tik nebija pielīmēti meklējamie vārdi: uz, aiz uz zem. Galu galā no tiem izveidojās teikums no Inese Krūmiņas vēstījuma Latvijas simtgadei: "Mēs drikstam, varam un spējam būvēt savu valsti labāku. Tādu, lai pašiem prieks tajā dzīvot. Latvijai jāpastāv un jābūt tīrai, koptai un skaistai. Tā ir mūsu atbildība."

1.vietu sacensībās ieguva komanda "Vaukšķis"; 2.vieta - Austrā, Dārta, Mārcis Apsīši, Dāgs, Pēteris; 3.vieta - Zvirbuli, Mirķi, Liepiņi. Ceturto vietu savā

starpā dalīja vesels pulks citu komandu: Ance un Agnese Fogeles; Lapiņu ģimene; Reboku ģimene; Liekmaņu/Zalkovsku ģimene; Greieru/Vanagu/Reiznieku ģimene; Elza&Ilze Kuzminas; Savīnu/Grīnvaldu/Kalniņu ģimene; Klebo ģimene; Anita&Aleksandrs Brauni+Dāvis, Eilīzabete, Ivars, Ilze; Treimaņu ģimene; Liepiņu ģimene; Rītvārs Marskis, Rūdolfs Duburs, Ieva Marska; UEXKULL (Bremze+Samuša+Freimane+Liberti); Matrevicu ģimene; E komanda; Larss Liberts; Kazākas ģimene.

Iveta

Pelču 3x3 nakts dzīve

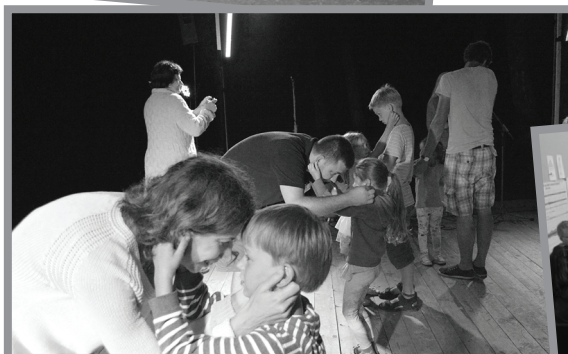
Nakts Dančos dejotāji izvēlējās gan zālienu, gan skatuves dēļus.

Nikšanu Pelčos vada Vivita Skurule un Sanita Lugovska.

Pieaugušajiem naktī alus, mazajiem – bērnu šampanietis!

Julgi Stalte Nikšanā ieradās gluži kā viesulis.

Mazo bērnu Dančiem Pelčos atvēlēts savs laiks.

Ceturtdien sākas Zoles turnīrs.

Ugunskurs sagaidījis saullēktu.

Tikmēr jaunieši griež pudeli.

Rumbas kvartets un dejotāji.

Ir ievirzes, kas turpinās Nikšanā.

Īpaši izturīgie – Rīta rosmē.

Nikšanas telpa naktīs vienmēr pilna.

● Līva Lepa (9 gadi) uz jautājumu, vai brauks arī nākamgad uz 3x3, atbild: «Es braukšu, kamēr miršu!»

● Kāda sieviete ieiet labierīcībās, bet pārsteidz mazu meiteni sēžam uz poda, jo ne visās nometnē esošajās tualetēs ir iespēja aizslēgt durvis. Sieviete meitenei saka: "Ja kādreiz sēž tualetē, kur nevar ieslēgties, ir skaļi jādzied "Strauja, strauja upe tecē"."

● Animācijas ievirze dodas uz filmēšanas. Vadītāja Dace jautā: "Vai galvas ir visiem?" Atskan bērnu atbilde: "Vai, mana galva ir pazudusi!" Un arī: "Bet es vispār aizmirsu galvu paņemt!" Dace visus mierina: "Nekas, nekas. Kas ar galvām, tas filmējas ar galvām, kam galvas nav, tas filmējas tāpat."

● Ādas apavu darināšanas ievirzē runā par arheoloģiskajiem zābakiem, kas atrasti izrakumos. Kāda meitenīte saka mammai: "Mammu, vai tu arī taisīsi tos mirušās meitenītes zābaciņus?"

● Vai atceries, kā Brīvā mikrofonā ierakstā saucām Kalniņu-Riekstiņu ģimeni? Varējām saukt, cik jaudas, bet viņi diez vai atnāktu. Izrādās – Pelču 3x3 Brīvā mikrofona anketās bija iejukusi viena anketa no Saldus 3x3 Brīvā mikrofona.

Gredzenam maisiņu!

Turpinu mācīties! Eju uz ievirzēm, kurās nekad neesmu bijis.

Pēc negatīvās pieredzes ar manu nozagto gleznu un noņemto vainadzīņu esmu attapies un uzlabojis pašsajūtu pie rotkaļiem, uztaisīdams spirālgredzenu. Šis dienas rītā satiku vienu krāsainā metāla speciālistu (vienkārši sakot – zagli), kurš zināja teikt, ka mans gredzens gan neesot no baltā zelta, kā biju domājis, bet no visparastākā sudraba. Ta-a! Atkal apšmaukts! Nu neko darīt, atdavināju gredzenu sievai! Bet šī man saka, kur tad es to gredzenu glabāšu, kad nebūs pirkstā. Vajag mazu cibiņu, šķirstiņu, lādīti vai ko tamlīdzīgu, protams, vislabāk inkrustētu zeltā. Nu ir ziepes! Ja jau pie rotkaļiem nav zelta, kur tad to ņemt? Labi, ka prefī nāca Anna Gobzeme-Nulle, kas man jautāja, kur es tā klistot kā Dieva nepieņemts. Nu sāku stāstīt visu pēc kārtas, sākot ar doņu vainadzīņu

(skatīt otro, trešo, ceturto, piekto "Ceļmallapu"). Pēc apmēram 40 minūšu garas noveles Anna man noglaudīja galvu un teica: "Nebēdā, nāc izkrāso maisiņu!". Sākumā es domāju, ka viņa par mani nīrgājas, kam man ķesele? Bet, paga... man taču būs, kur glabāt sudraba gredzenu. Ē.. feini! Es jau izkusu priekā līdz brīdim, kad mani sāka komandēt Annas meita: "Paņem to, noliec tur, dari šito!". Bija skaidrs, ka te nekāda māžošā nav. Klausīju, ko man lika, un re!

maisīņš gatavs. Tagad arī pēc maisīņa ar Pelču 3x3 saietā logo atcerēšos, kur ar mani notika visneiedomājamākās lietas. Braukšu mājās ar apziņu, ka esmu izdarījis ko jauku – uztaisījis manam vismīļākajam cilvēkam gredzenu ar visu lādīti (maisīņu)!

P.S. Pie mana vainaga pazušanas laikiem vainojama mana triju nakšu aktīvā "Zagļa" spēlēšana dančos. Dari ko dari-dams, apdomā galu!

Edgars

Re, kā!

Lasītāja foto

Tautu meita ābelē.

Iesūtījis Dainis

Mētra Krūmiņa ekskursijā devās ar īpašu viņas vārdā nosauktu autobusu.

Pusreizpuse bērniem šogad ekskluzīva ievirze. Gandrīz katru dienu viņi pēcpusdienas ievirzē dodas uz restorānu "Pie Katrīnas". Tur piedāvā dažādus labumus – to, kas pagatavots Latviskās virtuves ievirzē pie Katrīnas Spulenieces-Aišpures.

